

Albanskim prijateljima iz nevladinih organizacija

Beograd, 30.04.1999.

Dragi prijatelji,

Obraćamo vam se u ovim teškim trenucima zajedničkog stradanja. Kolone Albanaca i drugih žitelja Kosova, među kojima su i mnogi od vas, morale su da napuste svoje domove. Ovih dana ubistva i progoni, razoreni i spaljeni domovi, porušeni mostovi, putevi i industrijski objekti, žižine sumornu i bolnu sliku Kosova, Srbije i Crne Gore kao da poručuju kako zajednički život nije moguć. Mi međutim verujemo da on jeste moguć i moguć.

Bolja budućnost građana Kosova, Srbije i Crne Gore, Srba i Albanaca, kao sugrađana jedne iste države ili kao najbližih suseda, ne može doći sama od sebe, a ni preko noći. Ali na tome možemo i moramo zajednički raditi kao što smo to i u neposrednoj prošlosti mnogo puta činili. Znamo da je to sada biti teško, a po nekad i mučno. Primer nemačko – francuskog posleratnog izmirenja i saradnje može nam biti za ugled i podstrek.

Radi budućeg zajedničkog života bol zločina mora biti iskazan da bi se, uz oproštaj, pamtio. Ova, vaša i naša, lična i kolektivna tragedija rezultat je dugotrajnih pogrešnih politika najradikalnijih među nama i u međunarodnoj zajednici. Nastavljanje ovih politika vodi u ponor i Srbe i Albance. Tako je, put kolektivne krivice je put frustracije, nastavka mržnje i osveta u nedogled. Zato taj put mora biti napušten.

Naš prvi korak udaljavanja od mržnje, etničkog sukobljavanja i krvavih osveta je javno iskazivanje dubokog saosećanja i iskrene osude za sve što se vama i vašim sunarodnicima događa.

Kao građani Srbije svi mi danas trpimo razaranja i ljudske žrtve usled NATO bombardovanja, oružanog sukobljavanja na Kosovu i dugogodišnjeg ekonomskog i soci-

